

GÜLHAN TUBA ÇELİK • Dünyadan Son Gidişimiz

GÜLHAN TUBA ÇELİK İlk öykü kitabı *Evsizler Şarkı Söyler* 2019'da Fakir Baykurt Öykü Ödülü'ne layık görüldü. İkinci öykü kitabı *Onlar ve Köpekleri* 2021'de, *Kafandaki Ağaçlar* isimli novellası 2023'te, üçüncü öykü kitabı *Dünyadan Son Gidişimiz* 2026'da yayımlandı. *Frida: Tutkular, Felaketler* adlı bir biyografi de kaleme aldı. Kitaplar üzerine yazdığı seksen civarında yazının bir kısmını *Kitaplar Üzerine Bir Kitap'ta* topladı. İstanbul'da edebiyat öğretmeni. 1988 Kırşehir doğumlu.

İletişim Yayınları 3684 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 668

ISBN-13: 978-975-05-3973-2

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Berkay Üzüm

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Erdi Galata

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜLHAN TUBA ÇELİK

Dünyadan Son Gidişimiz

Bu bizim dünyadan son gidişimiz
Telaşlı bir dünür çiçeğiyiz kırmızı ışıkta
Ölüm içimizden taze bir rüzgâr gibi geçer

– Ali Açıł,

“Merzifon’da Sami, Erzincan’da Ben”

İÇİNDEKİLER

Esirgeme.....	7
Aramızdaki şeyler.....	13
Köstebekler ve köpekler.....	23
Bir şeylerin ardından.....	31
Yoksa o kadın sen misin?.....	39
Belki balkona asılmıştır.....	47
Her şeyin limonlusu.....	53
Limon dilimleri, acı biber, zeytinler.....	61
Yüzüm yok.....	67
Bulamayan.....	73
Ev ölürken.....	83

Esirgeme

Bugün hayattaki son günüydü. Çantasına gözü takılınca fark etti, bunu hiç böyle düşünmediğini. Zomake. Aman aman bir şey değildi ama severdi bu markanın renklerini. Limonu, turuncusu, garip maviler, yeşiller. Hangisini ablası taktı bu hafta, hangisi bazanın altında, hangisi ortalarda bilmediği bir sürü çanta. Bu denk gelmişti demek. Renkli yaprakları olan bir ağaca benzeyen. Görür görmez eklemiştir sepete. Canının kim bilir neye sıkıldığı bir ara. Son çanta. Düşünecek olursa büyük bir ağırlık. Üzerinde çizim yaptığı masayı görmüş müydü son kez. Odasını. Kitaplarını. Evde son defa tuvalete gittiği an. Duş. Diş fırçası. Altı senesini verdiği mimarlık diploması. Ablası. *Binbir Gece Masalları*.

Botlarını vestiyerden çıkardı. Iowa. Bu ayakkabılarla gerçekten isteyerek gitmişti dostlarına. Onların hayatında olduğu son anlar. Yağmurda yürümeyi bu kadar büyütmemişti kimse o zamanlar. Saçlarının sigara kokmasını. Ne yese hemen kilo almıyordu herkes. Ya da dünyada yiyecek çeşidi bu kadar fazla değildi. Şimdi gözü kime çarpırsa bir şeyler yiyor. Kendisi de farklı değil onlardan. Ama artık yemeğini

eve söylüyor. Kimse yok hayatında. Kalabalık masalar mesela. Onu beğenecek bir adam da. Söz bitti. İnsanlar yemek için buluşuyor gibi birbiriyle. İçeride veya dışarıda. Oturur oturmaz önemli hedef. Mekândaki en heyecanlı şey. Ne kadar çok San Sebastian. Kasımın en soğuk günlerinden birindeler. Montunu geçiriyor üstüne. Alüminyum folyo deyip gülüyor içinden. Belki de son kez kıkırdadığını düşünüyor. İnsanların yurtdışına çıkıp aldıkları için kâr etmeleriyle övündüğü marka. Columbia. Çeyrek altının artışı kadar yakından takip ediliyor fiyat değişimi artık. Fatma geliyor aklına. Konya Kürt'ü psikolog kız. En son hemcins arkadaşı. Arkadaş bile sayılmazlar ama onu çok özlüyor. Kürtçe bir göç şarkısını dinleyip ağladı birkaç kere. Fatma bu şarkıyı açıp sülalesinin İç Anadolu sürgününü düşündüğünü söylemişti çünkü. Bajar, "Ogit". Dinledi. Fatma kendisiyle arkadaş olmaya vakit ayırmamayı tercih etmişti. Instagram'da ne zaman görse içi cız. Terk edilmiş gibi geliyor. Kızıyor ona. Öfkeli. Altı üstü birkaç kez oturmuşlardı Eyüp'te bir kafede. Adı Heybe. Uzun boyu, kıvrırcık kısa saçları, kara gözleriyle ne akıllıydı. Bir cümlesi aklına kazılı hâlâ. "Senin alıp durduğun şeyler, onlarca çanta bot mont termal polarlar çoraplar bere atkı şallar hep dışarıya yönelik farkında mısın? Hem dışarı çıkıyorsun hem de kendini korumak istiyorsun dışarıdan. Pijama aldın mı hiç mesela?" Hayır almamıştı. Dört-beş yıldır belki. Nasılsa ablasının bir sürü pijaması vardı.

Abla demezdi gerçi ona. Bir buçuk yaş vardı aralarında. İsmiyle seslenirdi. Öğretmen anne-babaları kendisine bilgilerle, ablasına duygularla ilgili isim koymuşlardı. Büyüdükleri yerde bilgi çok kıymet görürdü ama duyguya hiç yer yoktu normalde. İkisini de yemez içmez konuşmaz gülmez yanlış yapmaz büyüttüler küçücük ilçede. Herkesin tanıdığı bir anne-baba, üstelik biri müdür, dünyayı başlarına yıkar-

lardı. Ablasının zamanında öğrenci almayan, ablasının gitmekten kurtulduğu yatılı okula puanı yetince herkesten önce gitmeliydi oraya. Çaresi yok. Yakın olsa da başka bir şehir. Bilgiyi aralarından kovmuşlar, duyguyu barındırmışlardı. Evden atıldığı o anla evden çıktığı şu an arasında bir sürü aptalca şey. Anahtarını almayacaktı. O anahtarı orada görmesini istiyordu ablasının. Ölüm haberini alıp hastaneden postaneden morgdan mezarlıktan nereden gelecekse artık, anahtarını orada görmesini. Azıcık yeri kaldıysa kalbinde, üzülmelerini. Evi kapan o olmuştu. Zalimce. Kendi sürgün edilmişken tadını çıkarmıştı her şeyin. Duygular bile ablasının. Kendi kalbi kupkuru. Çantasına baktı. Tiner şişelerini unutmamıştı. Kapıyı çekerken rahatladı. Hiç sevmiyordu bu evi. Ne İstanbul'a benziyordu ne Üsküdar'a. Orta Karadeniz'in küçük, basık, yağmurlu ilçesini kondukları buraya. Köyde kasabada ne kadar kullanılabilir eşya varsa getirmişti ailesi. Bir ev kurmuşlardı onlara. Sonra da hemen gitmişlerdi. Büfeleri sehpaları dantelleri kanepeler ortuları onlarca yıllık koltukları kapı önü paspasları yetmezmiş gibi tereyağı balı kaymağı bakliyatı kurusu dirisi de eksik olmazdı evin. Memleketten ellerine ne geçerse gönderirlerdi. Otuzların başlarında olan iki gencecik kadını anımsatan hiçbir şey yoktu bu evde. Cıvıltı yok. Ruhu ölmüştü zaten. Sürgün edildiğinde evinden. Daha ortaokuldayken gittiği yatılı okulu düşünmek bile istemiyordu. Mahrum bırakılmıştı her şeyden. Üniversiteyi kazanınca yanına postalandığı bekâr hemşire teyzesinin eve geç geldiğinde attığı tokatları da. Sığmamıştı kimsenin evine. Söz her zaman kaçıyor ondan. Ses. Nefes. Ranzaların etrafında dönen muhabbetlerde, yemekhane sohbetlerinde, okul kantinlerinde diğerleri kadar iştahla sarılamıyordu söze. Yanlış bir şey yapmak istemedikçe susuyordu. Çapa'daki teyze evi desen, vardiyalarla düzeni bozulmuş bir yerdi.